

Η Αγία Τριάς και η σχέση Της με τον κόσμο (Δημήτρης Ιωάννου, Φιλόλογος - Συγγραφέας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ας ξεκινήσουμε από την Τριαδολογία, την οποία σήμερα παραποιούν και συσκοτίζουν μερικοί, με καινοφανείς ιδέες και πρωτάκουστες αντιλήψεις, οι οποίες και συνιστούν αλλοτρίωση, απομάκρυνση από την παραδεδομένη πίστη. Μια μέρα λοιπόν ρώτησα τον Γέροντα, αν κατά την στιγμή της Σταύρωσης του Υιού Του, ο Θεός-Πατήρ υπέφερε.

Είχα μεγάλη απορία να μάθω αν ο Θεός-Πατήρ, που βέβαια δεν σαρκώθηκε, έμεινε «απαθής» απέναντι στο δράμα του Υιού Του (καθώς, όπως γνωρίζουμε, η Θεότητα είναι «απαθής»), ή αν όντως και Αυτός «πόνεσε», για να χρησιμοποιήσω αυτή την απλή, αλλά πολύ δυνατή λέξη. Ο Γέροντας ανενδοίαστα μου απάντησε «ναι, πόνεσε», και τότε τον ρώτησα πώς μπόρεσε να συμβεί αυτό στη μη παθητή θεία φύση. Ο Γέροντας μου απάντησε ξανά ότι, όντως, ο Θεός-Πατήρ «στενοχωρήθηκε» (άλλη μια απλή, αλλά επίσης δυνατή λέξη) και υπέφερε κατά την Σταύρωση. Πρόσθεσε επίσης ότι εμείς δεν μπορούμε να εννοήσουμε τον ίδιο τον Θεό. Μου διηγήθηκε επίσης την ιστορία του αγίου Αυγουστίνου, ο οποίος προσπαθούσε να συλλάβει το δόγμα της Αγίας Τριάδος με τον νου του, και τότε είδε κάποιο παιδί να προσπαθεί με ένα κουτάλι να αδειάσει όλη την θάλασσα σε μια λεκάνη. Ο άγιος Αυγουστίνος του είπε ότι κάτι τέτοιο είναι αδύνατον, και τότε το παιδί, που στην

πραγματικότητα ήταν άγγελος, του απάντησε ότι είναι επίσης αδύνατο να συλλάβει με την λογική του ο άνθρωπος τον Θεό.

Αυτός λοιπόν ο λόγος του Γέροντα, ότι ο Θεός-Πατήρ πράγματι υπέφερε κατά την Σταύρωση, είναι πολύ σημαντικός, γιατί, από όσο γνωρίζω, η ορθόδοξη θεολογία δεν προσπαθεί ποτέ, όπως π.χ. ο σχολαστικισμός των Καθολικών, να υποτάξει τον Θεό στα ανθρώπινα νοητικά σχήματα. Λέμε π.χ. ότι ο Θεός είναι «απλός», και όμως διακρίνουμε σε Αυτόν Ουσία και Ενέργειες, συμφώνως προς τον άγιο Γρηγόριο Παλαμά (αυτό οι καθολικοί δεν το δέχονται, γιατί τάχα είναι αντιφατικό). Παρομοίως, ο Θεός είναι παντελώς απαθής, και όμως πονά όταν ο Υιός Του υποφέρει, χωρίς να χάνει ποτέ την απάθειά Του. Επιπρόσθετα, το επίσης απαθές Άγιο Πνεύμα, με «αλαλήτους στεναγμούς», όπως λέγει η Γραφή, παρακαλεί υπέρ των ανθρώπων. Πάντως, το να πιστέψουμε, όπως κάνει η ορθόδοξη θεολογία, ότι ο Πατήρ υπέφερε όντως για το Παιδί Του, κατά τη στιγμή της Σταύρωσης, βοηθά εμάς τους απλούς πιστούς να εννοήσουμε, κατά το δυνατόν, το μέγεθος, όχι μόνο της θείας μακαριότητας, αλλά και υπερφυούς αγάπης.

Συναφές με αυτό είναι και το εξής: ο Θεός αγαπά τον άνθρωπο και λυπάται για αυτόν. Και πρέπει να το προσέξει κανείς πολύ αυτό, γιατί και πάλι κατά τους Καθολικούς (όπως το επεξηγεί ωραία ο π. Ιω. Ρωμανίδης στα βιβλία του), ο Θεός στην πραγματικότητα δεν σχετίζεται καθόλου με τον κόσμο! (μάλιστα, με τις ταπεινές μου δυνάμεις, έψαξα ο ίδιος τις πηγές, και βρήκα ότι όντως αυτή είναι πράγματι η θεολογία του Θωμά Ακινάτη). Ωστόσο, ρώτησα και πάλι απορημένος τον Γέροντα, γιατί, για να σωθεί ο άνθρωπος, έπρεπε οπωσδήποτε να σταυρωθεί ο Ίδιος ο Θεός, ο Υιός. Δεν μπορούσε να συμβεί κάτι άλλο; Βέβαια, όπως είπα, αυτά

τα ξέρει μόνο ο Κύριος, ωστόσο, ο Γέροντας απάντησε «ως φαίνεται, δεν θα υπήρχε άλλος τρόπος σωτηρίας του ανθρώπου, για να χρειαστεί ο Πατήρ να παραδώσει τον μονογενή Υιό Του στον Σταυρό». Έτσι λοιπόν, όχι μόνο ο Θεός σχετίζεται πραγματικά με τον κόσμο, αλλά άφησε την ουράνια δόξα Του, την μεγαλοπρέπειά Του, την μακαριότητά Του, και ήρθε εδώ στη γη, για να γεννηθεί φτωχός, να υποστεί ραπίσματα για τον άνθρωπο, και στο τέλος να σταυρωθεί. Και μάλιστα, ο Γέροντας διασαφηνίζει ότι δεν πρέπει απλώς να λέμε ότι «ο Χριστός σταυρώθηκε για όλο το ανθρώπινο γένος», το οποίο βέβαια είναι σωστό, αλλά καλύτερα «ο Χριστός σταυρώθηκε για μένα». Δηλαδή, είναι βασική αλήθεια, κατά τον Γέροντα ότι, αν χρειαζόταν ο Κύριος να σταυρωθεί μόνο για μένα, ανενδοίαστα θα το έκανε. Τόσο μεγάλη είναι η αγάπη Του για τον καθένα από μας, με τόση αξία μας έπλασε, και δεν είμαστε απλά γήινες σάρκες, που εξαφανιζόμαστε δήθεν όταν πεθαίνουμε. Και μια μεγάλη πλάνη του διαβόλου, που στην πραγματικότητα συνιστά και αίρεση, είναι εκείνη η ψευδοταπείνωση, που διακρίνει μερικούς, οι οποίοι λένε «τι είμαστε λοιπόν για να ασχοληθεί ο Θεός με εμάς;». Η «είμαι ταπεινός, δεν θέλω να μου κάνουν τιμές μετά θάνατον, τάφο και αναμμένα καντήλια και μνημόσυνα κ.λπ. Προτιμώ να με κάψουν».

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)